

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De deuotione eius in orationibus, & diuinis audiendis. XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

De deuotione eius in orationibus, & diuinis audiendis.

1. Sed quàm deuotus & feruidus in oratione extiterit, quis enarrabit? Sæpe namque cùm horas legeret, ex infusione superabundantis gratiæ in vocem iubilationis erupit; internum cordis gaudium cantu dulcisono promens. Dumque leniter intra se modularetur, sursum in Deum spiritus eius ardentè ferebatur. Plus enim iucundabatur in eloquiis diuinis & orationibus deuotis, quàm vnquam prius in mundi comeffationibus, & variis musicorum cantilenis. Habebat autem secum in ministerio Ioannem Zutphanic, cognomento Brinckerinc, deuotum clericum, moribus maturum, ab adolescentia sua Deo deditum, qui cum eo horas canonicas legere, & ad diuersa loca prædicationis tempore ipsum comitari solebat. Hunc bonæ indolis iuuenem, tanquàm filium paternè dilexit, quia Deo & hominibus charus exiit, & difficulter ab eius latere auelli potuit. Cui quadam vice horis expletis dixit: Quid tu Ioannes iam meditaris? Intelligisne, quæ legis? Dic mihi, quid inde sentis? At ille ad magistrum: Quomodo intelligerem, nisi ab aliquo instructus? Tunc ille ad discipulum suum: Et mihi sensus multiplex & mysticus occurrit, & de vno ad aliud latenter trãsmittit, vt tãdiu in legendo non habeam, sed diutiùs his bonis gaudeã immorari.

2. In via positus & hospitio receptus, dicto cõpletorio dixit duobus discipulis suis, Florentio & Ioanni iam præfato: Dicamus modò singuli suffragia nostra quotidiana. Et hæc erant de consuetudine bona, vt vnus alteri defectus suos diceret, si quid fortè reprehensibile in ipso notasset. Tunc satis libenter obtemperantes, liberè se inuicem admonebant, & humiliter culpam agnoscentes, veniam petebant, sicque charitatiuè emendati, ibant ad quietem.

3. Quodam tempore cùm ciues Dauentrienses contra hostes suos pergerent armati, vir Dei pro ciuium salute suppliciter orauit. Et factum est Deo dispensante, vt hostibus appropinquãtibus, nebula condensã inter eos exurgeret, vnde aduersarij perterriti & in fugam versi discesserunt, at ciues cum suis salui & alacres in oppidum remearunt. Multum ergo valet deprecatio iusti assidua. Omni quoq; manè, priusquam negotia externa tractanda susciperet, vel quærentibus responsa daret, sacris lectionibus mentem refocillabat, & deuotis meditationibus ac precibus futuras actiones suas tempestiuè studuit præuenire, secundum illud Psalmistę verbum; *Præueniunt oculi mei ad te deus, vt mediterer eloquia tua.* Psal. 118.

Capit. 1.

4. Quotidie missam cū magna reuerentia & debita deuotione satagebat audire, quærens primò regnum Dei & iustitiam eius, deinde proximorum vtilitatibus se exponens, rectum tenuit iter geminæ charitatis, iuxta illud in Canticis: *Ordinauit in me charitatem.* Cumque ecclesiam introisset non ad spectandum excelsas parietū vitrinas stetit erectus, sed humiliter genua coram Domino flexit, aut super terram in oratione se prostrauit. Nec vllos ibi sermones conferere voluit, sed solū diuinas auscultare laudes, aut horas legere complacuit; vitans in templo Dei, omne otiosum verbū loqui, Et ne deuotio orantis, ex tumultu hominū turbaretur; aut ab astantibus, quid secreti cum Domino gereret, notaretur; locum priuatum & clausum apud fratres minores obtinuit, vbi solus reclusus iacuit in oratione prostratus; & per quandam fenestellam, venerabile altaris sacramentum, in pluribus locis vidit & adorauit. Ibiq̄ue precibus & gemitibus cælum pulsabat, pectus suū cum Eublicano amarissimè tundeat; postulans Deum sibi propitium fieri, & delictis præteritis ignosci; ab instantibus malis & passionibus emundari, & à futuris periculis solitæ pietatis suæ munere defendi.

5. Tantæque deuotionis & contemplationis exitit, vt diuina plerūque reuelatione mereretur consolari, & prophético spiritu instrui de futuris. Nam quendam discipulum suum, de longa fratris sui absentia tristē, consolabatur de celeri aduentu eius; quia sanus est, (inquit) frater tuus. & citò veniet, & ita accidit. De quibusdā etiā fratribus clericis sibi adhærentibus prædixit, quòd aliqui eorum ad sacerdotium essent promouendi, & quidam ad statū religionis assumendi. Quodam tempore, magno desiderio æternæ vitæ accensus ait vni ex discipulis suis; *Quid hic faciam amplius? Utinam essem apud Dominum meum in cælis.* Tunc frater ille respondit; *Prædilecte magister, non possumus adhuc carere presentia tua. Quis nos ita instrueret, & pro nobis tam strenuè certaret? Pauci sumus & imbecilles, & isti seculares citò nos forsitan fugarent.* At ille rursum confidenter aiebat; *Rogabo pro vobis Patrem, vt non deficiat deuotio vestra, quam Dominus noster plantauit in terra ista. Spero, quòd istud modicum inceptū erit in magnam profectum. Deus bene prouidebit sibi pro me alium virum idoneum, qui se murum ponet pro domo Dei indubitanter.*

CAPVT XIII.

De magno desiderio eius legendi scripturas sanctas.

1. **M**agnus autem huic venerabili magistro inerat amor legendi scripturas sanctas, & infatigabilis æstus colligendi libros